

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Ćwik - Bielińska
Sędziowie:	SO Anna Koźlińska SR del. Paweł Styrna (sprawozdawca)

Protokolant: sekr. sądowy Dorota Gąsior

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Miejskiej K.

przeciwko M. O.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej i pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 26 czerwca 2018 r., sygnatura akt I C 434/15/S

1. oddała obie apelacje;
2. koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi;
3. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w K. na rzecz radcy prawnego P. P. kwotę 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

SSO Anna Koźlińska SSO Joanna Ćwik - Bielińska SSR del. Paweł Styrna

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie zasądził od pozwanego M. O. na rzecz strony powodowej Gminy Miejskiej K. kwotę 19.710,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot i w datach szczegółowo wskazanych w punkcie I wyroku, oddał powództwo w pozostałym zakresie (pkt II), orzekł o kosztach procesu (pkt III i IV), przyznał od Skarbu Państwa - Sądowi Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie na rzecz radcy prawnego P. P. kwotę 3.321 zł w tym 23% VAT, tytułem zwrotu części kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu (pkt V), nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z roszczenia zasądzonego na rzecz strony powodowej w punkcie I wyroku

kwotę 59 zł tytułem części niepokrytych kosztów sądowych (pkt VI) i stwierdził, że koszty sądowe w zakresie, w jakim pozwany był z nich zwolniony, ponosi Skarb Państwa (pkt VII). Jako okoliczności niesporne w sprawie Sąd przyjął, że nieruchomości przy ulicy (...) w K. stanowi własność Gminy Miejskiej K.. W okresie objętym żądaniem pozwu pozwany zajmował przedmiotowy lokal samodzielnie, a co najmniej od lipca 2014 r. w spornym lokalu pozwany zamieszkiwał również siostrzeniec pozwanego, A. C.. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynikało ponadto, że pozwany był najemcą lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w K.. Takim mianem pozwany określił się w oświadczeniu z dnia 6 maja 2007 r. Pismem z dnia 7 lipca 2009 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia z tytułu najmu lokalu w terminie 1 miesiąca. Pismem z dnia 9 września 2009 r. pozwany wniósł o rozłożenie płatności powyższego zadłużenia na raty, umorzenie należności z tytułu odsetek i ugodowe załatwienie sprawy. Po wymianie korespondencji, na spotkaniu w siedzibie (...) w dniu 23 lutego 2012 r. pozwany zobowiązał się do złożenia kompletnego wniosku o udzielenie ulgi lub rozłożenia zadłużenia na raty. Pozwany nie złożył formalnego wniosku o udzielenie ulgi i w dniu 26 marca 2012 r. strona powodowa odstąpiła od ustaleń ugodowych. Pismem z dnia 16 lipca 2010 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanemu stosunek najmu przedmiotowego lokalu. Korespondencja przesyłana pozwanemu przez powoda na adres lokalu była skutecznie doręczana. Niekiedy była ona odbierana przez siostrę powoda, która przyjmowała na siebie obowiązek przekazania jej pozwanemu. Korespondencja zawierająca zawiadomienie o zmianie wysokości opłat była doręczana osobiście przez administratora, a jeśli lokatora nie zastano do jego skrzynki pocztowej było wrzucane zawiadomienie o możliwości odbioru korespondencji przy (...) (...). Po 7 dniach powyższa procedura była ponawiana. Pozwany nie zgłaszał problemów z doręczaniem mu korespondencji.

Jak ustalił Sąd, miesięczne należności za użytkowanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...), tj. opłata za bezumowne korzystanie i opłaty niezależne od właściciela wynosiły:

- od dnia 1 marca 2011 r. - 501,85 zł,
- od dnia 1 stycznia 2012 r. - 506,50 zł,
- od dnia 1 lutego 2012 r. - 507,40 zł,
- od dnia 1 stycznia 2013 r. - 509,61 zł,
- od dnia 1 marca 2013 r. - 510,46 zł,

z terminem płatności do dnia 10. każdego miesiąca;

- od dnia 1 czerwca 2013 r. - 604,18 zł,
- od dnia 1 października 2013 r. - 611,83 zł,
- od dnia 1 stycznia 2014 r. - 614,14 zł,
- od dnia 1 lutego 2014 r. - 608,14 zł,
- od dnia 1 sierpnia 2014 r. - 661,44 zł,
- od dnia 1 października 2014 r. - 626,05 zł,

z terminem płatności do dnia 1. następnego miesiąca.

W okresie od stycznia 2008 r. do grudnia 2014 r. pozwany nie dokonał żadnych wpłat za używanie lokalu przy ul. (...). Nabywcą wszystkich mediów zainstalowanych w budynku przy ul. (...) jest Wspólnota Mieszkaniowa tego budynku. Po zakończeniu pełnego roku rozrachunkowego zarząd Wspólnoty dokonuje analizy faktycznych kosztów opłat niezależnych od właściciela i wyodrębnia ich część należną od Gminy. Następnie Zarząd (...) dokonuje rozliczenia z poszczególnymi najemcami lokali gminnych. Rozliczenie zimnej wody i odprowadzania ścieków jest dokonywane na podstawie wskazań wodomierza głównego zainstalowanego w budynku. W przypadku lokali nieopomiarowanych,

roczny rzeczywisty koszt wody i odprowadzania ścieków wylicza się na podstawie ilości zamieszkałych osób. Koszt wywozu nieczystości stałych przypadający na 1 osobę jest uzależniony od rzeczywistych kosztów dot. danego budynku i ogólnej ilości osób zamieszkałych i zgłoszonych w nieruchomości w całym okresie rozliczeniowym. Opłaty za dostawę mediów uiszczane są przez użytkowników lokali w formie miesięcznych zaliczek na poczet kosztów ich dostawy. Wszystkie zaliczki podlegają rozliczeniu w stosunku do kosztów rzeczywiście poniesionych w rozliczanym okresie. Użytkownik lokalu zobowiązany jest uiszczać opłaty w wysokości niezbędnej do pokrycia przez właściciela wszystkich kosztów związanych z dostarczeniem mediów do lokalu. Strona powodowa dokonywała rozliczenia zaliczek za media dostarczane do lokalu, wskutek czego w styczniu 2012 r. stwierdzono niedopłatę w kwocie 8,52 zł, która powiększyła należność za ten miesiąc do kwoty 515,02 zł. W listopadzie 2012 r. stwierdzono niedopłatę w kwocie 65,89 zł, która powiększyła należność za ten miesiąc do kwoty 573,29 zł. W listopadzie 2013 r. stwierdzono niedopłatę w kwocie 32 zł, która powiększyła należność za ten miesiąc do kwoty 643,83 zł. Pismem z dnia 5 sierpnia 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 49.613,72 zł tytułem zadłużenia z tytułu najmu lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w K., wg stanu na dzień 1 lipca 2014 r. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Odszkodowanie, jakiego powód mógł się domagać od pozwanego z tytułu zajmowania przedmiotowego lokalu, przy założeniu średniego stanu zachowania, w okresie objętym żądaniem pozwu, wynosiło 1.137 zł miesięcznie. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dowody z prywatnych dokumentów, które nie budziły zastrzeżeń co do prawdziwości i autentyczności, a żadna ze stron ich nie podważała, nadto zeznania świadka K. P. i opinię biegłego.

W ocenie Sądu powództwo było w części uzasadnione. Zasadny okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia, co skutkowało uznaniem przez Sąd, że powództwo za okres od dnia od 2 grudnia 2010 r. do dnia 2 grudnia 2011 r. należało oddalić. Sąd zwrócił również uwagę, że żądane przez powoda odsetki za wskazany wyżej okres również uległy przedawnieniu. Sąd nie stwierdził także, aby podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. W pozostałym zakresie powództwo, co do zasady zasługiwało na uwzględnienie z tym zastrzeżeniem, że za okres od stycznia 2012 r. do czerwca 2013 r. Sąd zasądził odsetki od 11. dnia miesiąca, gdyż jak wynikało z powiadomień o zmianie wysokości opłat – od tego dnia miesiąca roszczenie stawało się wymagalne. Roszczenie strony powodowej podlegało również uwzględnieniu w zakresie opłat za media. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c. W części, w jakiej powódka przegrała sprawę (25%) obciążono ją kosztami wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu dla pozwanego, o czym orzeczono w pkt IV wyroku. W pozostałym zakresie wynagrodzenie to zostało przyznane od Skarbu Państwa, na podst. art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych, o czym orzeczono w pkt V wyroku. Na zasadzie art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył powódkę należnością Skarbu Państwa – Prezesa Sądu stosownie do jej przegranej, tj. w zakresie kwoty wskazanej w punkcie VI wyroku. W pozostałym zakresie kosztami obciążył Skarb Państwa, z uwagi na zwolnienie pozwanego od kosztów sądowych.

W apelacji od punktów II i IV wyroku strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu z naruszeniem granic swobodnej oceny dowodów, że zachowanie pozwanego przed złożeniem pozwu nie nosiło cech naganności; naruszenie prawa materialnego, a to art. 5 k.c. przez niezastosowanie, co skutkowało udzieleniem ochrony prawnej działaniu pozwanego pomimo, że działanie stanowi nadużycie przysługującego mu prawa podniesienia zarzutu przedawnienia i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego; naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów przez przyjęcie, że roszczenie o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu za okres od stycznia 2012 r. do czerwca 2013 r. stawało się wymagalne z dniem 10 każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, mimo, że roszczenie staje się wymagalne w pierwszym dniu każdego następnego miesiąca za miesiąc poprzedni, naruszenie art. 98 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód jako przegrywający proces powinien zwrócić pozwanemu należne mu koszty postępowania. Wskazując na powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanego kwoty 6.513,67 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot szczegółowo opisanych w pkt I lit. a) apelacji, zasądzenia od pozwanego odsetek od kwot i w terminach szczegółowo opisanych w pkt I lit. b) apelacji oraz ponownego wyrzeczenia o kosztach postępowania w zakresie kwoty zasądzonej od powoda oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Apelację od punktów I i III wyroku wniósł także pozwany zarzucając naruszenie art. 233 §1 k.p.c. przez dokonanie przez Sąd ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, oświadczając, że nie zostały one zapłacone w całości ani w części.

Apelację od punktów I i III wyroku wniósł także pozwany osobiście, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz popierając apelację wniesioną przez swojego pełnomocnika. Skarżący domagał się przeprowadzenia rozprawy apelacyjnej oraz zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania. Zarzucił błędną kwalifikację prawną oraz dokonanie błędnych ustaleń dowodowych w sposób oczywisty sprzecznych ze stanem faktycznym.

W odpowiedzi na apelację pozwany domagał się jej oddalenia w całości, zasądzenia kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu, które nie zostały uiszczony w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym były apelacje, wniesione przez: pełnomocnika pozwanego M. O. i osobiście przez M. O. oraz przez powoda Gminę Miejską K..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji wniesionej przez pełnomocnika pozwanego M. O., należy wskazać, że oczywiście niezasadny okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie, bowiem z utrwalonym orzecznictwem sądów powszechnych ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego wyrażającym istotę sprawowania wymiaru sprawiedliwości, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Tylko, więc ocena rażąco błędna lub oczywiście sprzeczna z treścią materiału dowodowego nieodpowiadająca zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, może czynić usprawiedliwionym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W niniejszej sprawie nie można sądowi pierwszej instancji zarzucić w żadnej mierze uchybienia dyspozycji wskazanego przepisu. Sąd Rejonowy szczegółowo odniósł się do kwestii doręczenia pozwanemu powiadomienia o zmianie wysokości opłat za lokal mieszkalny przy ul. (...) w K., a ustalenia sądu w tym zakresie znajdują umocowanie w zgromadzonym materiale dowodowym przytoczonym w uzasadnieniu wyroku. Przede wszystkim z zeznań świadka K. P., które znajdują się na kartach 100 i 101 akt sądowych, wynika, że korespondencja przesyłana pozwanemu przez stronę powodową na adres lokalu, w którym pozwany mieszkał była odbierana. Pozwany miał, więc możliwość zapoznania się, z korespondencją adresowaną do niego przez Zarząd (...) w K.. Na aprobatę zasługuje również stanowisko Sądu meriti, wskazujące, że pozwany ograniczył się do kwestionowania wysokości opłat za media, z których korzystał zajmując lokal przy ulicy (...) w K., nie zgłaszając jednocześnie żadnych konkretnych zarzutów, co do wyliczenia należności z tego tytułu, w szczególności nie wykazał, aby kwoty te były niższe niż kwoty wynikająca z przedłożonych dokumentów. W tym stanie rzeczy wątpliwości zgłaszane przez stronę pozwaną stanowią jedynie polemikę z ustaleniami sądu, gdyż nie zostały poparte żadnymi dowodami lub konkretnymi zarzutami, co do prawidłowości ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się do wątpliwości podnoszonych przez pozwanego, dotyczących kwestii przedawnienia, wyjaśnić należy, że powództwo zostało oddalone z powodu przedawnienia w zakresie trzynastu pierwszych świadczeń, które zostały wymienione w petitum pozwu w pkt 1, których termin wymagalności upływał w okresie od 2 grudnia 2010 roku do 2 grudnia 2011 roku. Kolejne świadczenia były natomiast wymagalne po 22 grudnia 2011r. Co więcej, w apelacji pozwany nie kwestionował rozstrzygnięcia w zakresie pkt II wyroku, a więc w zakresie, w jakim roszczenie powoda uległo oddaleniu z powodu przedawnienia. Co istotne, w treści wyroku sąd I instancji nie ustalał także daty, od której liczy

okres przedawnienia. Powyższe wyklucza zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie podnoszonego przez pozwanego zarzutu nieprawidłowo ustalonej daty przedawnienia.

W końcu nieuzasadniony okazał również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy artykuł 5 kc poprzez niezastosowanie tego przepisu i nie oddalenie powództwa w całości z przyczyn naruszenia przez powoda zasad współżycia społecznego. W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik powoda poza cytowaniem poglądów komentatorów (Tomasza Sokołowskiego Komentarz do art. 5 kc lex) odwołujących się ogólnie do aksjologii, nie wskazywał konkretnie norm społecznych, które w jego ocenie zostały naruszone przez powoda domagającego się zapłaty należności za zajmowany lokal ani nie wskazał konkretnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie klauzuli generalnej i oddalenie na tej podstawie powództwa. W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodzą żadne szczególne przyczyny, które uzasadniałyby przyznanie M. O. prawa do darmowego zajmowania komunalnego lokalu mieszkalnego. Tym bardziej, że w oświadczeniu złożonym w trakcie rozprawy apelacyjnej pozwany przyznał, że zaprzestanie regulowania należności za zajmowany lokal nie było związane ze złą sytuacją materialną, „ale wynikało z sytuacji rodzinnej”.

Brak podstaw do zmiany rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji w zakresie rozliczenia kosztów procesu. Zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Sąd Rejonowy obciążył zaś pozwanego, częścią kosztów, poniesionych przez powoda, przy czym w uzasadnieniu rozstrzygnięcia szczegółowo i przekonująco wyjaśnił, w jaki sposób rozdzielił koszty procesu pomiędzy strony, w związku z uwzględnieniem powództwa częściowo i oddaleniem roszczeń w pozostałym zakresie. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji pełnomocnika powoda Sąd Rejonowy nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi, od których pozwany został zwolniony, jednoznacznie wyjaśniając w uzasadnieniu, że kosztami sądowymi, jakie zobowiązany byłby ponieść pozwany został obciążony Skarb Państwa.

Odnosząc się do apelacji wniesionej bezpośrednio i we własnym imieniu przez pozwanego należy zauważyć, że zarzuty dotyczące błędu Sądu Rejonowego, co do skuteczność doręczenia pism pozwanemu, wysokości opłat za korzystanie z mediów oraz naruszenia zasad współżycia społecznego i brak empatii Sądu I instancji, pokrywają się znacznej części z treścią zarzutów apelacyjnych podnoszonych przez pełnomocnika z urzędu; co czyni zbędnym ponowne omawianie tych kwestii. Tym bardziej, że pozwany nie wskazuje na żadne nowe okoliczności lub fakty, które mogłyby uzupełnić zarzuty apelacyjne podnoszone w apelacji profesjonalnego pełnomocnika. W pozostałej części apelacji, pozwany zarzucając Sądowi Rejonowemu dokonanie błędnych ustaleń dowodowych sprzecznych ze stanem faktycznym oraz błędną kwalifikację prawną posługuje się ogólnikami, nie wskazując na konkretne uchybienia.

Podsumowując tę część rozważań, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelacje wniesione przez stronę pozwaną, gdyż żaden z powoływanych zarzutów nie uzasadniał zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Niezasadna jest także apelacja wywiedziona przez Gminę Miejską K.. W tym zakresie w całości pozostają aktualne przytoczone wyżej wywody dotyczące treści normatywnej artykuł 233 § 1 kpc. Sąd Okręgowy analizując zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233§ 1 kpc i art. 227 kpc nie dopatrył się jakichkolwiek uchybień w tym zakresie. Zgromadzony, bowiem w sprawie materiał dowodowy przytoczony w pisemnym uzasadnieniu Sądu Rejonowego nie potwierdza, aby pozwany M. O. swoim zachowaniem dążył do wprowadzenia Zarządu (...) w K. w błąd, co do intencji zawarcia ugody i aby zmierzał swoim postępowaniem do spowodowania przedawnienia roszczenia należnego powodowi. Nie można a priori traktować, jako naganne dążenia dłużnika, do rozłożenia długu na raty bądź jego umorzenia, ewentualnie przedłużenia terminu do podpisania ugody. Odwołując się zaś do doświadczenia życiowego, trudno uwierzyć, aby najemca lokalu komunalnego, był w stanie swoim zachowaniem wprowadzić w błąd wyspecjalizowany podmiot odpowiedzialny za zarządzanie majątkiem komunalnym i reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników, doprowadzając do przedawnienia należnego Gminie Miejskiej K. świadczenia. Sąd Okręgowy w całości, więc podziela ustalenia sądu pierwszej instancji jak również jego ocenę prawną, w zakresie braku podstaw do odwołania się do zasad współżycia społecznego (art. 5 kc) przy ocenie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd Rejonowy z pewnością nie naruszył także dyspozycji artykułu 18 ust. 1 ustawy z 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, zgodnie, z którym osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu, co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Z treści tego przepisu nie wynika, bowiem, w jakiej dacie odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu staje się wymagalne. Należy, więc przypomnieć, że dysponentem roszczenia opartego na treści powołanego przepisu jest Gmina Miejska K. i od jej decyzji zależy, nie tylko czy będzie domagała się spełnienia świadczenia, a także, w jakim terminie będzie żądała zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Z dokumentów dołączonych do pozwu, zatytułowanych „zawiadomienie o zmianie opłat”, wynika zaś jednoznacznie, że termin płatności został ustalony przez powodową Gminę „do 10 dnia każdego miesiąca”. W tej dacie też miesięczne świadczenia stawały się wymagalne. W konsekwencji, więc zarzut strony powodowej, naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 18 ustę 1 ustawy z 21 czerwca 2001 roku jest niezasadny.

Brak podstaw również do uwzględnienia zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji artykuł 98 kodeksu postępowania cywilnego. Sąd Rejonowy rozstrzygając o kosztach procesu zastosował, bowiem dyspozycje artykuł 100 kpc gdyż powództwo zostało uwzględnione częściowo, a w pozostałej części zostało oddalone. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia prawidłowo zaś wskazano wysokość kosztów powstałych w toku procesu oraz w jaki sposób koszty te zostały rozdzielone. Znamiennie jest przy tym, że pomimo kwestionowania w apelacji rozstrzygnięcia o kosztach, strona powodowa ogranicza się jedynie do ogólnego żądania weryfikacji zasądzonej od pozwanego kwoty tytułem zwrotu kosztów postępowania, nie wskazując na błędy Sądu w obliczeniach lub pominięcie wydatków zaliczanych do kosztów procesu.

Ostatecznie, więc Sąd Okręgowy oddalił apelację Gminy miejskiej K. stosując art. 385 kpc.

Rozstrzygając o kosztach postępowaniu apelacyjnego stosowano art. 100 kpc w związku z art. 391 § 1 kpc mając na uwadze, że apelacje wniesione przez obie stron zostały w całości oddalone.

Przyznając wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu pozwanego, Sąd Okręgowy stosował § 8 pkt 5 w związku z § 16 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019r. nr 18).

SSO Anna Kozłińska SSO Joanna Ćwik - Bielińska SSR del. Paweł Styrna